

1. Slunce má nožky mravenčí,
křik dětí doléhá zvenčí,
ležel jsem na pohovce, s hubou dokořán,
procítal jsem do jednoho z rán.
 2. Skládal jsem útržky svých snů,
psal jsem je tužkou od stínů,
na papír novinový - ty dnešní jsem vzal,
jako bych se o ty bludy bál.
- R: Když štěstí opouští mě nevím kudy kam,
vracím se zpátky ke svým snům,
jsou prašný, odpouští i jako oceán,
jsou jako tečka všedním dnům.
3. Pohádky pouze dospělým
s princeznou, s Honzou nesmělým,
princezna smutná je, nehodlá se smát,
o lepších nechává si zdát.
 4. Ti lepší pak se objeví,
princezna jásá, to se ví,
rytíři papíroví, když ji opustí,
Honza jí ještě odpustí.

R: Když štěstí opouští... (2x)